

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Número 640

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

18 novembre 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

En vigílies de la gran batalla

Hem arribat ja al punt desitjat per tota la ciutadania espanyola, i per la catalana especialment: les eleccions. Les Corts Constituents foren elegides per una torrentada, que, per un costat, significava passió, i, per altre costat, por i feblesa d'esperit. Per això aquelles Corts no representaven ningú i per això es convertiren en instrument demagògic, del qual la nostra pàtria durant molt temps guardarà un dolorós record.

Era unànime — excepte en els qui fruïen dels interessos creats — el crit contrari a les Corts i era unànime l'execració de la seva obra. Per fi, el carrer es va imposar, i les Corts foren dissoltes i convocada l'elecció per a unes noves Corts. I ara ens trobem en el punt àlgid del problema, la solució del qual pot representar un tombant nou en la història del país i una insistència en tots els pecats comuns.

Demà, diumenge, els nostres vots han de dir si entre els dos camins, el fins ara fressat per molts peus pecadors i el camí recte i ordenat, sabem elegir, no el millor, sinó l'únic adient a les nostres necessitats socials i polítiques. Demà serà, per tant, pels ciutadans un dia carregat de responsabilitats i de deures a complir. La serenitat i la visió clara dels deures han de fer tota l'obra. La resta vindrà com a conseqüència d'aquell compliment del deure.

No ens cal recordar la doctrina de l'Església sobre intervencions electorals. És ben clara i ha estat a bastament repetida perquè nosaltres l'haguem de fer present en aquest moment. Principis adients amb la filosofia catòlica i l'eficàcia del vot emès (sense contradir aquells principis) han d'ésser les normes de tot bon catòlic.

Sortosament, fora de Barcelona-ciutat, els camps

es presenten nets i destriats, ja que s'ha aconseguit la unió de dretes. Tan sols a Barcelona el catòlic haurà d'elegir entre més d'una candidatura, essent això molt penós per a tots, ja que certes conveniències polítiques s'han sobreposat als interessos generals, cosa que l'opinió no hauria pas volgut en aquests moments. Però, en fi, no és pas aquest el moment d'enjudiciar i cercar les causes de la divisió, sinó el moment d'encoratjar-nos tots plegats per la batalla cívica de demà, batalla que guanyaran els més nombrosos, els més disciplinats i els d'esperit més serè i aliè a tota mena de partidismes.

Pensem que els moments són preciosos, ja que del bon ús que fem de l'arma del vot en pot dependre que l'esdevenidor de la pàtria canviï radicalment o que els viaranyis a seguir siguin els mateixos o semblants als d'ara. No cal dir, doncs, com hem de meditar fredament sobre la responsabilitat que davant Déu i davant el país representa per a tots el sufragi que depositem a les urnes i que de cap manera no podem ni devem defugir. De la suma d'aquells sufragis n'esdevindrà un demà carregat d'ombres o un demà amb un perfil més lluminós i menys negre que el present. Ja sabem que amb unes eleccions un poble no canvia de contingut ni, dissortadament, per les eleccions el poble vindrà als nostres braços. Però d'unes eleccions en pot resultar una llibertat de moviments per a nosaltres i per a la nostra tasca d'apostolat, la qual llibertat ens ha estat obstaculitzada en els darrers temps.

Avant, doncs, amics, i pensem que del nostre vot de demà n'haurem de respondre davant de Déu i de la pàtria. Poques vegades havia estat més carregada de responsabilitats la nostra acció de posar una papereta a l'urna electoral!

A la banda d'allà

PER JAUME RAVENTÓS

Estem en ple novembre i les campanes branden a morts; branden pels que traspassen i branden pels que fa temps han traspassat. Sento les de tres paròquies de la ciutat, deuen cridar els fidels al novenari de les ànimes. Són ànimes santes que per entrar al cel necessiten i esperen les nostres, les meves oracions. Doncs això no em fa cap tristesa. A la nit somnió i no pas foc ni gemecs, com es podrà veure. Somnio la banda d'allà. I tot somniant raciocino millor que si estés despert.

Entremig hi ha com una mar que s'ha de passar per anar-hi i és prou ampla perquè no es pugui veure ben bé com és; però no tant que no es pugui endevinar alguna cosa.

Es veu venir d'aquell país com una llum; llum, però, diferent de la nostra. La nostra llum fa ombra, i tant com és més clara la llum més fosca és l'ombra i tot ve del fet que la nostra llum no ho penetra tot i troba entrebancs a la seva projecció. Però a la banda d'allà s'endevina una llum que és com una atmosfera lluminosa que no troba enlloc cap mena d'opacitat, sinó que tot ho amara i tot ho penetra, ni està subjecta a la llei de les distàncies com les llums dels nostres fars perquè és llum que corre lliure com el vent.

I es veu que s'hi fa gran festa perquè s'hi senten les rialles de la gran concurrència que deu haver-hi. Jo he sentit a riure tot un públic de xics i grans davant les facècies d'un clown. Són com explosions que de seguida passen i no deixen solatges d'alegria. Jo he sentit riure les gràcies d'un home parlador que sap fer pagar la festa a algú absent o present. És un riure que porta víctima. Jo he sentit riure un estol d'infants que juga; però sovint les rialles són trencades per les ploralles dels que es fan mal, dels que s'enfaden, dels que es barallen. No són pas com aquestes les rialles de la banda d'allà: són alegria pura i contínua, no forçades, ni amb alternatives, ni acompanyades de gemecs ni fent pagar la festa a altri.

Però, què dic rialles? ¿Hauré pres per rialles unes delicioses cantúries? Bé, són dues coses que s'assemblen. També per ací se sent cantar i sovint hi ha una veu que desafina, o una veu enrogallada que desfà l'encís de la música o unes veus que s'esgargamellen per destacar del conjunt. Oh! Allí, a l'altra banda no.. Sense que hi hagi dues veus iguals, totes s'ajunten en una harmonia divina..

Sentiu? Això són ovacions. No és que s'hagi perdut ni el dring del riure, ni l'acord del cantar, és que rient canten i cantant ovacionen. És que l'alegria del riure i del cantar està harmonitzada amb l'entusiasme de les ovacions. Ara em vénen al pensament les ovacions de què he estat testimoni a la banda d'ací. Gairebé són explosions d'indignació i d'odi més que de satisfacció i entusiasme. Els aplaudiments per una cosa no els costaria res de girar-se en xiulades per una altra cosa. El visques que es criden a una persona impliquen uns *moris*, pronunciats o no, contra una altra persona. L'entrada triomfal de la tropa vencedora va acompanyada dels gemecs dels morts i ferits

d'ambdues bandes. Allí, a l'altra banda, no; les ovacions són obertes, franques, sense reticències ni rancúnies, ni estralls.

Tant de temps que a la banda d'ací cerco l'alegria, l'harmonia i la victòria i mai no les trobo aquestes coses. Aquestes coses són en un lloc o altre i per això el cor les desitja imperiosament; però en aquesta trista terra nostra no s'hi fan; en canvi allà a l'altra banda de totes aquestes coses bones se n'atipen tant com poden; és el pa de cada dia, és l'aire que respiren, és l'ambient en què viuen. Si allí hi tenim el que hem de menester i aquí ens manca tot el que més desitgem, ¿direm encara que aquí és la nostra pàtria?

I, si afino l'orella, a la banda d'allà hi sento veus conegudes, veus estimades. Sí, sí; no m'equivoco... la veu de la mare... la veu del pare... les veus de cinc germans i altres i altres de parents i amics que per res del món atravessarien aquest braç de mar per tornar ací! Si no hi guanyarien res! ; Si ho perderien tot! Ara sento que canten a la Trinitat Santíssima: *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. Ara a la Humanitat de Crist: *Agnus Dei*... Ara a la Santíssima Verge... *Tota pulchra*... Ara fan gran festa pels que hi entren... Ara criden els que hi falten... Ara em criden a mi... Allò és el cel, allò és la casa del Pare, allò és la pàtria. Jo no em puc aguantar més, jo vull anar-hi, ja he vagat prou pel desert, ja estic enfiat de menjars passats i d'aigua bruta. Les coses d'ací totes són per aquest estil. Jo vull anar al cel i riure i cantar i tenir per companyia els àngels i sants i no veure sinó cares amigues que em volen al seu costat i que m'estimen.

A la platja del mar que em separa de la banda d'allà hi ha una barca que va i vé i fa molts viatges cada dia. Un hom diria que el vent se l'emporta i que el vent la torna. El pilot no m'és desconegut... Cabells llargs a la romana, barba grisa, túnica groga, mantell morat, vara florida, ulls paternals. Sant Josep en persona.

— Oh, bon pare Sant Josep; vulgueu-me amb vós i porteu-me a la banda d'allà que ací em moro d'enyorança i de fàstic.

— Que parlis d'enyorança ja em va bé; ¿però fàstic has dit? Allò de la banda d'allà es guanya suant i sofrint i pregant i l'esperança t'ha de fer dolços aquest suar i aquest sospirar i aquest pregar.

— Sí, teniu raó; però ja n'hi ha prou.

— Qui ets tu per dir prou? Aquesta paraula la dirà el bon Déu quan li plagui. Ja se t'acosta el dia; però aquest dia no és encara el d'avui.

— I ara no em voldreu?

— Ja t'avisaré, fill, i jo mateix et vindré a buscar i et diré som-hi.

El disgust em va fer saltar el cor i el sobresalt em va despertar del meu somni.

Encara sóc a la banda d'ací, on s'ha de suar, sofrir i pregar. Enyorança, sí; fàstic, no. Ja sóc pel camí de guanyar-me el viatge a la pàtria. Sant Josep, el barquer, em vindrà a cercar i em traspasarà a la banda d'allà.

Avui fos i demà festa. No encara, no encara; la paraula *prou* la dirà Déu, el meu Pare, quan Ell sigui servit. Amb aquesta perspectiva bé puc estar content encara que sigui suant i sofrint. El pregar farà dolç aquest suar i aquest sofrir. ¡Gloriós Sant Josep que m'havéu d'acompanyar, no us oblideu de mi!

La llibertat d'ensenyament i les eleccions

PER GASTON GERARD

Un dels punts de vista que no podem deixar de tenir en compte en la pròxima lluita electoral és el punt de vista que en ella defensem, entre altres coses, la llibertat d'ensenyament.

Atacada aquesta llibertat decididament per la Constitució — en quant prohibeix l'ensenyança a determinats ciutadans pel sol fet de portar hàbit i tenir unes conviccions religioses — no creiem que hagi estat superada la dificultat amb la creació d'escoles privades, que la mateixa Constitució admet encara en el seu text d'una manera excepcional i bon xic vergonyant.

Primerament, cal defensar la llibertat d'ensenyament contra el mateix legislador, ja que si a darrera hora es va admetre la possibilitat de l'escola privada fou tenint en compte que l'Estat no podia negar-la per trobar-se impotent per a substituir-la. Però recordant sempre que la pròpia Constitució la sotmet als preceptes d'una futura llei especial d'Instrucció Pública, les restriccions de la qual podem tots suposar per endavant.

En segon terme, no cal oblidar que aquesta solució transaccional es veu amenaçada constantment pel propi ideari esquerrà, que vol l'escola única i que vol el monopoli docent per l'Estat. De tal manera, que si un dia fos possible tancar l'escola privada perquè l'Estat es trobés amb mitjans suficients per a atendre la funció docent, la llei seria modificada en el sentit de sacrificar l'escola particular davant el Moloch de l'Estat-pedagog.

Si en aquesta campanya electoral, doncs, el triomf de les esquerres fos possible, no dubtem que la petita llibertat d'ara seria encara retallada i suprimida del tot pels homes que tenen com ideal convertir l'Estat en una caserna, en director de consciències i abassegador de les llibertats dels ciutadans. Per tant, el mateix text legal hauria de sofrir noves restriccions pràctiques fins al punt de fer impossible la petita llibertat que avui encara hi resta com excepció trista i vergonyant.

I, ¿heu vist cosa més monstruosa que desconèixer la llibertat dels pares en l'educació dels seus fills? Llavors, ¿què en resta, en dignitat, de la família que la mateixa Constitució protegeix posant-la sota la fèrula monstruosa de l'Estat?

Molts problemes estan en litigi a l'hora present a casa nostra. Però entre els fonamentals, cal comptar-hi el relatiu a l'ensenyament en totes les seves formes. Si ara demanem únicament llibertat per a l'escola, és perquè hi tenim barrat el pas, però sense que aquesta petició vulgui dir abandonament de posicions posteriors, com la de participar en els cabals de l'Estat, mitjançant un repartiment equitatiu, el dia en què la llibertat escolar floreixi i en què les escoles confessionals siguin considerades escoles tant com les dels altres ciutadans. Així han resolt el problema Bèlgica, Holanda, etc. I així cal resoldre'l perquè la solució sigui justa i emmotllada a l'equitat estricta que comporta sempre tot problema de dret públic.

Derogació de les restriccions posades als religiosos per a ensenyar; llibertat per a atendre l'escola privada; ensenyament religiós dins les escoles públiques a petició dels interessats; tracte igual per a tots els ciutadans; allunyament per a sempre més, del pensament estúpidament anticientífic de l'escola única; i participació en les subvencions de l'Estat per a totes les escoles particulars que reuneixin els requisits deguts segons la pedagogia i la higiene.

I aquest programa es troba ara en litigi davant els defensors de l'estatisme pedagògic, barbre com tots els estatismes i oposat radicalment al nostre llatanisme pregon, que només ha vist florir la cultura en els ambients de llibertat.

I aquest litigi, com tants d'altres es ventila ara, en aquestes eleccions. I tu, ciutadà lliure i amant de la justícia, ¿quins arguments trobaràs per a oposar-te en justícia al nostre programa? ¿I com podràs regatejar el vot al partit que el defensà i el propugni?

**BITLLETS DE FERROCARRIL
AUTOCARS / VIATGES A FORFAIT**

**VIATGES
&
TURISME
ESPLAI**

**INFORMACIONS
I PRESSUPOSTOS
GRATUITS**

**EXCURSIONS COL·LECTIVES
BITLLETS MARÍTIMS I D'AVIONS**

**FONTANELLA, 12, 1.ª
Telèfon núm. 11565
BARCELONA**

Cercles d'Estudis d'Educació Social ⁽¹⁾

Caldria establir en totes les Parròquies petits nuclis d'obers i de patrons i alligonar-los en l'Acció Social Catòlica, mitjançant Cursets o Cercles d'Estudis en els quals s'expliquessin les encíclicues "Rerum novarum" i "Quadragesimo anno".

(Conclusions de l'Assemblea d'Acció Popular de Vich)

CERCLES D'ESTUDIS D'EDUCACIÓ SOCIAL

Secretariat general: Pi, 12, 1.er. Tots els dilluns de sis a vuit del vespre.

Cercle Obrer de Sarrià: Paletes, 1. Tots els divendres de vuit a nou del vespre.

EL CERCLE OBRER DE SARRIÀ

L'article publicat a "El Matí" el dia 4 d'octubre sobre "Cercles obrers per a la formació de dirigents" i en concret sobre el Cercle Obrer de Sarrià, merescué una rèplica del secretari de l'Escola Central Superior per a Obrers Cristians a Héverlé, Luvaina, Mns. A. Huypers, la qual fou publicada en el mateix periòdic "El Matí" en data 26 d'octubre.

En aquest article es concreta la posició de l'Escola Central Superior d'Héverlé, (la qual està sota el governament del dominic P. Perquy i la protecció episcopal) i la posició de l'Escola Central d'Educació Popular que funciona sota el patronatge de la Lliga Nacional de Treballadors Cristians. Aquesta darrera organització és la que a Bèlgica porta a terme una educació sindical de tipus de la que exposàrem a la CATALUNYA SOCIAL del dia 28 d'octubre, a base de cercles d'estudis locals de formació de dirigents, d'Escoles Comarcals i d'Escola Central o Institut d'Alts Estudis Socials cristians.

Dèiem en el nostre article "Cercles d'Estudis d'Educació Social" que els cercles locals eren "les cèl·lules d'aquesta organització complexa" i que, per tant, és necessari multiplicar aquests cercles locals per a donar vitalitat a tot l'organisme.

Un model de Cercle d'Estudis d'aquest tipus belga és el que des de fa dos anys funciona a Sarrià (carrer dels Paletes, 1). A ell acuden els vespres de cada divendres uns quants obrers, i en ell desenvolupen ço que s'assenyala en el reglament que transcrivim:

"Art. 1. — Es constitueix d'acord amb la Llei d'Associacions i amb subjecció al presents Estatuts una Associació que es denominarà "Cercle Obrer" i que tindrà per objecte el procurar als obrers manuals que hi siguin inscrits la formació social segons els ensenyaments de Lleó XIII i Pius XI.

"Art. 2. — El domicili social d'aquesta Associació es troba, en constituir-se, en el carrer de Sarrià, número 85, de Sarrià-Barcelona, i allí tindrà les seves reunions.

"Art. 3. — Podran ésser socis tots els treballadors manuals que ho sol·licitin, siguin admesos per la Junta Directiva, acceptin els presents Estatuts, ajudin l'Associació amb la quota fixada (25 cèntims mensuals) i amb la seva presència i cooperació contribueixin als seus fins.

"Art. 4. — L'Associació es regirà per una Junta Directiva (o Comitè) nomenada cada any en assemblea general de tots els inscrits, i es compondrà de President, Secretari i Tresorer. L'Associació tindrà un Consiliari eclesiàstic, presentat per la Junta Directiva i aprovat per l'Autoritat competent, per mediació del Sr. Rector de la Parròquia de Sarrià. A aquest Consiliari incumbeix la cura de l'orientació de l'Associació.

"Art. 5. — L'Associació celebrarà actes ordinaris i extraordinaris. Seran ordinaris les reunions mensuals de la Junta Directiva i els necessaris per a la consecució dels fins propis de l'Associació. — Seran extraordinaris les reunions generals o assemblea de tots els associats que es farà almenys una vegada l'any per la renovació de càrrecs, quan ho acordi la Junta Directiva i quan ho sol·licitin una tercera part dels associats.

"Art. 6. — Per tal d'aconseguir els seus fins propis, l'Associació podrà utilitzar tots els mitjans lícits i legals, i dur a terme totes les iniciatives que acordi. — De primer moment, i sense que la seva enumeració sigui limitativa: a) la reunió setmanal en Cercle d'Estudis el dia convingut i a l'hora que fixi la majoria dels assistents; b) l'organització de conferències i actes de propaganda del seu ideari.

"Art. 7. — L'Associació se sostindrà amb la quota mensual que satisfaran els socis i que serà fixada de comú acord; i amb altres donatius que pugui rebre, sempre que siguin anònims.

"Art. 8. — L'Associació podrà dissoldre's per acord de la majoria, en assemblea de tots els associats. Cas d'haver-hi algun fons, es lliurarà al Sr. Rector de la Parròquia de Sarrià per a fins benèfics."

Amb aquests Estatuts es regeix el Cercle Obrer de Sarrià. Com es veu pel seu contingut, és exclusiu d'obers manuals, i la seva missió és capacitar-se a base dels ensenyaments socials que deriven de les encíclicues de Lleó XIII i Pius XI; per tant, totalment s'emmotllen a les conclusions aprovades en la darrera Assemblea d'Acció Popular de Vich: "Caldria establir en totes les Parròquies petits nuclis d'obers i patrons i alligonar-los en l'Acció Social Catòlica, mitjançant Cursets o Cercles d'Estudis en els quals s'expliquessin les encíclicues "Rerum novarum" i "Quadragesimo anno".

Creiem que el nombre d'obers que assisteixin a aquests cercles d'estudis de formació de dirigents no han d'ésser sinó, com diu la conclusió, *petits nuclis*. Creiem també que per la seva major eficàcia és millor celebrar a part els cercles de patrons dels d'obers, i entre els d'obers procurar classificar-los en cercles

(1) CATALUNYA SOCIAL del 28 d'octubre de 1933.

d'obriers manuals, intellectuals, dependents del comerç, etc. El nostre Cercle Obrer de Sarrià és d'Obrers manuals. En ell es reuneixen els obrers inscrits i conjuntament discuteixen cada divendres un paràgraf de l'Encíclica "Rerum novarum". Després de dos anys de funcionament a l'hora present discuteixen la plana 20 de l'esmentada encíclica segons l'edició manual del Foment de Pietat Catalana. Ningú no els mena cap pressa, i no passen a la discussió de cap nou concepte fins i tant que queda ben dilucidat l'anterior.

Els socis actius d'aquest Cercle Obrer són en l'actualitat Pere Fortuny, paleta; Joaquim Lorenz, de la Catalana de Gas; Josep Peiró, lampista; Josep López, sabater; Vicenç Ximenis, paleta; Joan Artigas, paleta; Miquel Peiró, forner; Joaquim Panyella, del forn del vidre; Joan Obrer, fuster; Josep Pujol, fuster; Josep Gallés, impressor; Rafael Nadal, electricista; Josep M.ª Roca, ebenista.

Aquest Cercle Obrer ha escampat diferents proclames als obrers de Sarrià i als treballadors manuals perquè vulguin secundar la seva obra. D'un dels seus manifestos transcrivim aquest fragment: "Companys: En aquest temps que tant es parla d'obrerisme, en què tants homes destacats de la política i de la qüestió social diuen que volen portar la solució a la qüestió obrera, es distreuen, en canvi, de ço que és la part més principal i més interessant d'aquesta qüestió, que és la formació i educació social de l'obrer i la seva capacitat per tal que ell mateix defensi la seva causa, puix que tot el que no es faci en aquest sentit forçosament ha de fracassar..."

"En el temps en què estem no s'hi val que una gran majoria d'obriers, visquin al marge i en la completa ignorància de les qüestions que fan referència a la classe treballadora..."

I així, entre diverses consideracions del mateix ordre, segueix aquesta allocució per a terminar convidant tothom a ingressar en aquest Cercle Obrer d'orientació i estudi.

Aquesta obra tan beneficiosa no pot deixar-se abandonada. Convé que sapiguem encarrilar-la fent que sigui la base i el fonament d'una xarxa d'educació sindical. Multipliquem arreu semblants cercles d'estudis. Del seu si sortiran uns quants obrers capacitats, els suficients, però, per a portar a terme la sindicació cristiana de tots els obrers de casa nostra.

Prediquem un obrerisme aristòcrata i intel·lectual que no arriba a la massa treballadora. Deixem-nos, doncs, de formulismes i baixem al terreny pràctic d'un cercle obrer, metòdic i ordenat, i tot seguit tindrem els vertaders proletaris, l'obrer propagandista i el dirigent que des dels punts de vista que comporta la seva comprensió rústega illuminaran tots els obrers i els conduiran a les altes esferes del més pur ideal redemptorista.

ESQUEMA D'UN CERCLE D'ESTUDIS

Encíclica Rerum Novarum. — Què és una carta encíclica. — Ella no és pas generalment una definició dogmàtica. — És més aviat una norma de costums. — Per què aquesta encíclica es diu "Rerum novarum". — Causes que motivaren la publicació d'aquesta encíclica el dia 15 de maig de 1891. — ¿Deu l'Església intervenir en la qüestió social? — Com l'ordre polític influeix l'ordre econòmic, i com tots dos influeixen el religiós i el moral. — Què és la qüestió obrera. — Causes que han motivat el seu agreujament. — Com preocupa el món sencer. — Com preocupa el Sant Pare. — Necessitat de donar una solució que sigui conforme a la veritat i a la justícia. — Dificultats que suposa el precisar els drets i deures de rics i pobres, de patrons i obrers. — Perills que suposa l'afrontar una qüestió que molts exploten per fins perversos i revoltosos (2).

Moviment Social. — Estat actual del comunisme a Rússia. — Política monetària preconitzada pel President Roosevelt als Estats Units. — Conclusions de l'Assemblea de les "Trade Unions" a Anglaterra. — Reorganització de l'Estat Corporatiu a Àustria. — La Llei de Reforma Agrària a les Corts de la República. — Les vagues de llum i força, mercantil i de transports a Barcelona.

Enquesta local. — Nombre de sindicats de la localitat - agrícoles - industrials - comercials, etc. — Domicilis. — Membres de cada un d'ells. — Dirigents. — Organització i programes. — Filiació i política social. — Obrers de la localitat sense sindicat. Sindicat a què pertany cada un dels membres del Cercle. — Motius.

(2) Lleó XIII. *Encíclica Rerum Novarum sobre l'estat dels obrers.* Col·lecció de documents pontificis. — Foment de Pietat Catalana. Barcelona, 1933 (0'40 ptes.) pàgs. 3 i 4.

En les paneres de Nadal faci's
posar sempre rotllos de cro-
quetes de xocolata amb llet

NESTLÉ PETER-KAILLER

i de xocolata fondant **KOHLER**

i així n'hi haurà per a tots
els gustos.

BIOSER FORTIFICA

Carnet setmanal

Les eleccions de demà. — El comentarista no es pot sostreure de parlar d'eleccions. Si tothom en parla ¿com podriem nosaltres, comentadors dels fets públics, allunyar-nos-en?

Poques vegades s'havia vist en tot el país un moviment més gran davant d'unes eleccions. I és que poques vegades també unes eleccions havien representat ço que representen les eleccions presents.

En aquestes eleccions es juguen cartes importantíssimes per a l'esdevenidor de molts problemes dins la nostra terra. En primer lloc, la llibertat dels catòlics en tots els terrenys en què ha estat trepitjada. En segon terme, l'ordenament de l'economia, que ara ha estat subvertida i malmesa per tanta propaganda demagògica com hem hagut d'aguantar. Tercerament, la llibertat d'ensenyament. I a més de tot això, tants i tants d'altres problemes la solució dels quals ens ha estat adversa en el sentit de llibertat i de justícia durant els darrers dos anys!

¿És que tots aquests problemes no han estat resolts per la Constitució i per les lleis fonamentals? Sí, és cert. Com també és cert que les lleis fonamentals no es modificaran de cop i volta i que la Constitució no pot ésser revisada més que per camins difícils i complicats.

Però, tot això, què vol dir? ¿Què vol dir en tots els països del món una llei quan aquesta llei no és ben rebuda, no encarna en l'opinió? ¿És que llavors la llei serveix per a alguna cosa en la pràctica? I si aquest principi, és un principi general en tot el món ¿quant més no ha d'ésser-ho a Espanya on l'Alcubilla és un cementiri de lleis mortes, absolutament inaplicables, encara que ningú no les hagi derogat ni canviat per altres!

A França pateixen lleis laïcitzadores importants. I amb tot, aquestes lleis resten, en la seva major part, en el paper, com ho demostra l'esclat d'ensenyament religiós que hi torna a haver per terres gál·liques, i com ho demostra la refluïda de la religió que arreu del país es va notant.

Naturalment que no és aquesta una situació desitjable, ja que les lleis sempre són lleis i en un moment determinat poden invocar-se i difícilment són resistibles els seus preceptes. Així passà a Mèxic, on la Constitució persecutòria dels catòlics, feia anys que es trobava dictada i sense aplicació, quan vingué Calles i la volgué aplicar. Però tot i lluitant per la revisió definitiva i legal ¿qui pot dubtar que la mateixa aplicació pot adquirir un o altre caire segons quin sigui el Govern, segons quina sigui la majoria o minories fortes en el Parlament, i segons quin sigui, per tant, el resultat de la consulta electoral del dia 19 de novembre?

Cal, doncs, que tots anem disposats com un sol home a complir el nostre deure, i així ho hem de fer sense excusa ni pretext. Qui hi manqui, atemptarà greument contra els principis religiosos i patriòtics del nostre país.

El vot femení. — Constitueix altre element que dona estímul i curiositat a les eleccions de demà. És la primera vegada que la dona catalana troba ocasió de manifestar la seva voluntat davant les urnes electorals, i serà bo de veure si el vot femení pot o no constituir algun desplaçament notable del cos electoral, ajudant a l'obra de reconstitució de la pàtria.

Nosaltres creiem fermament que ara com mai pot i deu votar la dona. Si l'experiència hagués estat feta en altres circumstàncies, podríem pensar en una abstenció i en un poc ús del dret de sufragi femení. Però en aquest moment en què totes les valors socials del nostre país perillen i en què es debaten aquells afers fonamentals en què la dona té criteri propi i opinió resoltament formada, no és de creure que li manqui la voluntat i la decisió per a sortir de casa i dipositar el seu sufragi.

La seva fe atropellada per les sectes dominants; la seva casa compromesa en l'economia; la llibertat d'educació dels seus fills, desconeguda; la seva reputació d'esposa posada en entredit per un divorci abominable i atemptatori contra el més sant i sagrat de la llar; tot això és prou perquè la nostra dona posi en joc totes les seves activitats, i no solament voti, sinó que es converteixi en propagandista dels seus principis respecte altres dones.

O la dona catalana votarà demà seriosament, plenament, o nosaltres haurem de creure que la dona catalana no ha arribat a la capacitat que cal i a la necessària formació per a la seva intervenció en política. O ara o mai, dona de casa nostra!

La varietat de candidatures. — En aquest moment en què es debaten grans interessos socials no semblava pas que els homes d'unes i altres fraccions socials s'haguessin de dividir. Així ha passat en el restant d'Espanya, fora de Catalunya, on es pot dir que la lluita resta circumscrita entre esquerres, dretes i els partits de centre formats per radicals i conservadors.

A casa nostra, però, degut tal vegada al nostre esperit més individualista, o degut al fet que tenim altres problemes plantejats (com el de la nostra autonomia) no ha estat possible formar aquella aglutinació d'elements entre les grans cledes representatives del sentit social. I així tenim esquerres dividides i dretes igualment separades que presenten diverses candidatures. És una llàstima que les diferències no s'hagin pogut fondre. Però seria perdre el temps comentar-ho en vigílies de la lluita, ja que, d'aquí a demà, dissortadament, no hi ha d'haver pas rectificació.

VALORS DE RENDA

Informació

(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

Cal, per tant, partint de la base de les realitats que els fets ens ofereixen, fer un estudi de les candidatures en lluita i adoptar aquells dos principis carregats de saviduria i sentit pràctic que sempre ens han estat aconsellats als catòlics catalans: primer, votar segons l'ideari de cadascú, dins el camp de la doctrina catòlica; i segon, votar, entre diferents candidatures que adoptin aquell ideari i aquella doctrina, la que tingui més probabilitats d'èxit en la lluita segons les circumstàncies de la lluita.

Que cadascú, doncs, dins de la seva consciència, faci examen serè davant Déu i obri en conseqüència, pensant en l'enorme responsabilitat que damunt d'ell grava en el moment de posar el seu vot a l'urna electoral i en les conseqüències fantàstiques que pot produir aquell vot. I més tard, segons el resultat obtingut, podrà veure si realment ha complert els principis abans d'ats o si ha donat el seu vot portat per una petita passió de partit, que no deuria comptar per a res en un moment solemne com l'actual.

Les eleccions i els conflictes socials. —

— La campanya de la gent que proposa no votar va intensificant-se més a cada elecció que passa. Abans, eren uns quants els qui combatien el vot; ara és tot un organisme sindical, la C. N. T., que troba ressò en algun petit grupet polític, com el de "Nosaltres sols", per exemple.

A més, fa dies que arreu de la Península s'estan produint conflictes de treball, i a casa nostra n'hi ha anunciats de molt seriosos per a la vigília de les eleccions, precisament.

Què passarà? ¿Quin contacte poden tenir aquells elements i aquests conflictes entre els partidaris que lluiten? ¿Tenen la finalitat de procurar l'enfonsa-

ment d'algun agrupament polític davant les urnes electors? ¿Tenen la finalitat d'aprofitar socialment un moment que aquelles agrupacions sindicals jutgen favorable per a les seves empreses i finalitats?

Ningú no podria contestar aquestes preguntes en un moment com el d'ara. El que sabem, però, és que la clau de tot es troba en mans del Govern, ja que els conflictes plantejats no poden desenrotllar-se per vies normals aprofitant les eleccions per a coaccionar ni poden plantejar-se a vigília mateixa de la batalla electoral sense mancar als més sagrats deures de ciutadania.

Per tant, és el Govern qui amb una acció decidida i forta ha d'impedir-ho necessàriament. Però ¿ho podem esperar seriosament d'un govern que ha vingut només a constituir una mena de mesa electoral? ¿Ho podem esperar de la gent que porta la direcció de la Generalitat de Catalunya, en un moment en què el principi d'autoritat resta tan afeblit en les seves mans?

No ens atrevim a fer pronòstics. Només podem dir que els sindicalistes tenen pràctica en escollir els moments favorables per a la seva causa, i que de la perícia de les autoritats dependrà tot el final d'aquesta comèdia que pot convertir-se en tràgica.

Ja veurem, durant aquesta setmana, quin tombant van prenent aquestes qüestions. I ja veurem d'aquí a diumenge com es produeixen els fets anunciats per a saber conèixer la mida de cadascú en el seu càrrec. ¿Per ara només ens cal fer vots perquè les eleccions siguin una realitat com més lliure millor, car així hauréem pogut dir, de cop i volta, que la democràcia a Catalunya no és un engany ni una mixtificació, com tantes d'altres coses ho són dins el moment polític i social en què ens trobem!

Ciutadà:

El teu vot de demà equivaldrà a demanar i exigir:

- 1.er la revisió de la Constitució en tot allò que té de sectari i socialitzador;
- 2.^{on} defensar la llibertat d'ensenyança i els drets dels pares;
- 3.er la llibertat civil i política;
- 4.^{art} la prosperitat econòmica a base de propietat privada amb els seus deures socials;
- 5.^é el concordat amb Roma;
- 6.^é totes les valors tradicionals del nostre poble fonamentades en la seva espiritualitat i el seu seny pairal.

Amb això, abstenir-te de votar seria pecar contra la religió i la pàtria. I votar l'Esquerra seria, a més, contribuir a la desfeta del nostre poble català.

L'amença dels elements revolucionaris

PER J. CIVERA I SORMANI

La majoria de la gent no s'adona de la gravetat dels moments actuals. Únicament té consciència del que passa quan existeixen manifestacions externes. Si desgraciadament els elements anàrquics i revolucionaris aconseguixen pertorbar l'ordre, els qui actualment viuen a la lluna, exclamen estranyats: ¿què passa?

No fem res o quasi res per aturar l'allau revolucionària que va avançant. Si els qui llegeixen únicament novelles frívoles i es delecten fullejant revistes il·lustrades, passessin els ulls per damunt de la premsa revolucionària, es convencerien que cal actuar intensament per a barrar el pas als qui tenen el propòsit de fer esclatar la revolució social.

L'Esquerra és culpable de tot el que passa. Si per obtenir vots no fes demagògia, no hi hauria tanta d'anarquia a la nostra terra. No es donen compte els homes de l'Esquerra, del mal que han fet a la nostra terra. Han creat conflictes que no existien i han intoxicat l'esperit de la nostra pagesia. En tots els països existeixen partits d'esquerra, però segurament no en trobaríem cap tan demagògic com el que dirigeix el qui hauria de saber col·locar-se per damunt de les passions polítiques i de les lluites que separen i divideixen els homes.

En cap poble del món existeix una unanimitat absoluta en matèria religiosa, social i política, entre tots els ciutadans; però els partits governamentals que tenen consciència de la responsabilitat que han contret amb el país alçant una bandera política, per obtenir el triomf cobejat, no s'atreveixen a llançar damunt el solc la llavor destructora de l'anarquia. No s'atreveixen a llançar-la, perquè a la curta o a la llarga, ells sofririen les conseqüències de l'actitud anàrquica del poble. Els pobles anàrquics són ingovernables, i un poble que no es deixi governar està destinat a desaparèixer.

Els dirigents de les organitzacions obreres que tenen un caràcter revolucionari, han pogut actuar eficaçment perquè els homes de l'Esquerra els han aplanat el camí. En un país on són conculcades les lleis, és molt fàcil expandir la doctrina utòpica de l'anarquia.

Certament que els Sindicats revolucionaris han perdut molts d'adeptes, però encara disposen d'un nucli important d'incondicionals que, en un moment determinat, poden portar el poble pels camins tortuosos de la revolució. Segurament la nostra gent no sap que en el darrer míting que la Confederació va celebrar en una de les nostres places de braus hi havia trenta o quaranta mil obrers. Per a posar de manifest la gravetat del cas, cal tenir en compte que el míting tenia francament el caràcter d'anarquista. Uns quants anys enrera els anarquistes no podien celebrar un acte públic per manca d'assistents, i en l'actualitat disposen de milers d'obers. Cada dia des de les planes de l'òrgan de la Confederació, hom fa l'apologia de l'anarquia. Atureu-vos davant d'un quiosc i veureu exposades al públic una diversitat de publicacions de caràcter anàrquic. Es publiquen llibres de propaganda anarquista a preus limitadíssims amb el propòsit de posar-los a l'abast dels obrers. Existeixen una diversitat d'Ateneus lliberta-

ris, en la biblioteca dels quals no hi ha sinó llibres d'autors anarquistes. Aquestes biblioteques són freqüentades per la joventut obrera que és la més adicta a les organitzacions revolucionàries. Quan esclata un moviment revolucionari, la policia us dirà que la majoria dels detinguts són joves de divuit a vint anys.

Si hom fa impunement tanta propaganda anarquista, ¿què té d'estrany que la societat es vagi lentament desorganitzant? Si planteu cogula no us feu la il·lusió de collir blat. Tot el que passa no és altra cosa que una conseqüència de les propagandes anarquistes.

El que més ens entristeix, és que aquestes masses obreres que segueixen els dirigents de les organitzacions sindicalistes, són materialistes i atees. Esborrona sentir parlar els oradors dels mítings que ells anomenen d'orientació sindical. Hi ha moments que us domina una mena d'esverament. No us esvereu perquè ataquen la propietat i el sistema capitalista; sinó perquè endevineu que sota d'aquelles paraules punyents no hi ha ni una espurna d'espiritualitat. És la matèria la que parla. Déu és un mite i la religió l'opi del poble. Quan veieu tanta de gent que no ha vist encara brillar la llum resplendent del cristianisme, sentiu una tristesa molt profunda. ¿Per què serà, Sneyor, que els obrers no us volen conèixer? Segurament s'allunyen de Déu perquè tenen un fals concepte de la religió. Algunes vegades hem intentat interrogar els qui es declaren enemics del catolicisme, i ens han dit coses monstruoses. Podeu restablir la veritat, destruint documentalment una falsedat històrica, però us serà molt difícil destruir una llegenda.

La situació de Barcelona, la veiem molt greu. Els anarquistes han intoxicat tants obrers, que és gairebé impossible que les organitzacions obreres actuïn dins de la legalitat. En començar la propaganda anarquista hauria estat possible aturar-la; però ara és molt difícil foragitar els anarquistes dels sindicats obrers. Hem de fer constar en elogi dels nostres obrers, que la majoria dels extremistes no són catalans.

En aquests moments els comunistes estan fent una campanya intensíssima per aconseguir la formació d'un Front Únic obrer. Les entitats comunistes no són, com creu la gent, una ficció. En arribar al cementiri de Sant Andreu, darrera les despulles del comunista Casanellas, hi anaven uns vint mil obrers. El comunisme creix considerablement a la nostra terra. Hem pogut observar que entre els elements comunistes hi ha un nucli important de dependents de comerç. El Front Únic mercantil que ha lliurat unes noves bases de treball a la classe patronal el dirigeix un comunista. En constatar aquest fet no ens declarem ni enemics ni partidaris de les dites bases. No ignorem que en el Front Únic hi ha diversos elements representatius, però la figura més destacada és la del representant del Sindicat mercantil que és comunista.

Dintre de poc s'entaularà una lluita aferrissada entre els anarquistes de la Confederació que volen seguir al davant de les organitzacions obreres i els elements comunistes. I mentre ells lluiten per obtenir l'hegemonia, s'anirà fent més aguda la crisi de l'economia catalana.

Moviment catòlic

L'organització de l'Acció Catòlica a Alemanya

Les resolucions de les conferències episcopals de Fulda tenen ressonància en el Reich i en tot el món catòlic. Més d'una vegada les normes dictades als catòlics alemanys en aquestes conferències han passat a ésser disciplina de l'Església catòlica.

L'Acció Catòlica fins ara no havia estat organitzada entre els catòlics alemanys. L'esclat de vida de les múltiples associacions directament catòliques, indirectament polítiques, era fins a cert punt un desordre. Però, l'adveniment d'un nou ordre, que ha interdit l'acció a tots els partits polítics del Reich que no s'han incorporat al Nacionalsocialisme, i la concertació d'un concordat entre el Reich i la Santa Seu han disposat el món catòlic alemany per a una labor intensa i profitosa de l'Acció Catòlica. Talment sembla providencial el camí que segueix la política dels diferents països per a facilitar la instauració de l'Acció Catòlica arreu d'Europa.

En la darrera conferència episcopal de Fulda, celebrada a últims d'octubre, l'episcopat alemany ha publicat un document interessantíssim sobre l'organització de l'Acció Catòlica que volem transcriure íntegrament.

"L'Acció Catòlica és la participació dels seglars a l'apostolat de la jerarquia. És la col·laboració i el concurs dels seglars a la missió que l'Església té confiada pròpiament; col·laborar a l'obra que l'Església desplega en força de la comanda feta a ella pel diví Fundador. La jerarquia de l'Església té la missió de predicar la veritat a tots els pobles en tots temps, de santificar les ànimes i de dirigir-les individualment i socialment cap al seu fi sobrenatural. L'Acció Catòlica és una participació a l'apostolat jeràrquic, però no a la jerarquia mateixa.

L'Acció Catòlica té el mateix fi sobrenatural que l'apostolat jeràrquic, això és, la salvació de les ànimes, la propagació del regne de Crist en els individus, en les famílies i en la societat. L'Acció Catòlica, com la mateixa Església, tendeix, tinguda en compte la proposició, al bonum commune. El fi immediat i la "conditio sine qua non" per a aconseguir aquesta finalitat és posat per l'Acció Catòlica en la formació de la consciència, en una educació cristiana, sòlida i extensa que abracci l'home totalment, posant els fonaments d'una pietat sòlida, un coneixement aprofundit de les coses divines, un zel actiu i una submissió completa a la jerarquia. El Papa, en l'encíclica "Ubi arcano", insisteix sobre la missió de l'Acció Catòlica amb aquestes paraules: "Educar sempre més perfectament els cristians... la consciència dels quals sigui tan intensament cristiana que, a tota hora i en cada situació de la vida privada i pública estiguin en disposició de trobar la solució cristiana dels múltiples problemes que se'ls presenten."

L'Acció Catòlica, per raó de la definició donada, és:

1. *Un apostolat.* L'Acció Catòlica no consisteix solament en cercar la pròpia perfecció, per bé que per a cadascú la perfecció representa la finalitat suprema; és un vertader apostolat del qual participen l'Acció Catòlica per tal de poder aconseguir amb ella

Pius XI al Cardenal Segura). El Papa distingeix en l'Acció Catòlica dos aspectes que no són inseparables: l'obra de la formació i l'apostolat (Exhortació del 19 d'abril de 1931).

2. *Apostolat seglar.* En quant col·laboren a la salvació de les ànimes sota la direcció i dependència de la jerarquia que per això està cridada. La jerarquia fa la comanda i dona les línies directives. Aquesta dependència de la jerarquia és un honor i un ajut per als seglars.

3. *Un apostolat organitzat.* L'organització és una necessitat del temps; respon a les exigències de la nostra època. A més, l'Església i la Jerarquia tenen el dret i els correspon el deure de crear i dirigir l'Acció Catòlica per tal de poder aconseguir amb ella els fins espirituals i sobrenaturals a mesura de les condicions de lloc i de temps (carta del Cardenal Schuster del 26 d'abril de 1931).

4. *Un apostolat jeràrquic organitzat.* L'Acció Catòlica com a auxiliar de la Jerarquia s'ha d'adaptar en la seva organització a l'organització jeràrquica. Ha de formar grups entorn del rector; però és una organització essencialment diocesana; posa els grups diocesans a la disposició del bisbe, segons el principi "res sense el Bisbe" i, darrerament, ha de tenir un director central per a establir la unitat necessària en bé de tota la nació.

En l'encíclica "Ubi arcano" Pius X diu que l'Acció Catòlica pertany indubtablement als deures pastorals i a la vida cristiana; que està indissolublement unida amb la restauració del regne de Crist i amb la pau de Crist en el regne de Crist. "Digueu als vostres seglars creients que participin a les obres d'apostolat i de la redempció individual i social dels bisbes i dels sacerdots; que més que mai són "una raça escollida", un "sacerdoci real", un "poble sant", un poble de Déu.

Les raons que justifiquen la necessitat de l'Acció Catòlica són:

1. La falta de sacerdots i la impossibilitat de guanyar certa categoria de persones. L'Acció Catòlica a) representa la clerecia entre els seglars en els aspectes permesos; b) prepara, acompanya i completa del treball del sacerdot; c) restableix el lligam entre els sacerdots i el poble.

2. Contribueixen a fer sentir més la necessitat de l'Acció Catòlica els greus mals que pesen sobre la societat moderna, la ignorància i indiferència religiosa, el laïcisme dominant, que és la pesta de la societat moderna, la gran indigència i misèria i la falta de sacerdots.

3. El viu interès que senten els catòlics seglars a col·laborar a l'obra triomfal i pacífica del Crist-Rei.

El deure d'establir l'Acció Catòlica es fonamenta en el misteri del Corpu Chisti mysticum; en l'obligació a la caritat; en el deure que tenim de submissió i obediència a l'Església, al precepte d'estimar tot el poble i la pàtria.

En l'organització de l'Acció Catòlica cal tenir en compte els següents principis:

1. Cal partir de la doble finalitat: formació i apostolat.

2. Ha de poder desplegar-se amb tota llibertat;

per això cal evitar en quant sigui possible tot fregament amb l'estat.

3. El convit a l'Acció Catòlica va dirigit a tot-hom; per tant, s'han de donar facilitats perquè tot-hom hi pugui entrar. Aquí es posa la pregunta difícil, com cal realitzar això? A Itàlia s'ha seguit el camí, partint de les organitzacions fonamentals dividides segons els sexes, així que hi ha quatre organitzacions (homes, dones, joves, noies), les quals tenen articulades les joventuts universitàries masculines i femenines. Nosaltres tenim: a) diverses associacions que tenen inscrita una tercera part dels catòlics; b) el front hitlerià amb els quatre grups (homes, dones, joves, nois) que creix cada dia més; c) un nombre d'amargats, que no estan bé en cap associació i que no volen entrar en les associacions tal com estan estructurades actualment. Per tal de donar facilitats a tots els tres grups de col·laborar a l'Acció Catòlica s'haurà d'anar a l'organització dels quatre grups-columnes de tal manera que totes les organitzacions d'un mateix ordre natural (per exemple totes les organitzacions de joventuts masculines) formaran un grup-columna, presidides per un seglar. La central de noies que comprèn la congregació en diferents organitzacions, ha preparat bé el terreny en aquest aspecte. La manera com se resoldran les diferències entre les diferents organitzacions es decidirà més endavant.

4. El caràcter jeràrquic de l'Acció Catòlica reclama l'articulació amb la parròquia i amb la diòcesi. El punt difícil per articular les diferents associacions no serà en primer terme amb les poques federacions centrals sinó amb la diòcesi i amb la parròquia. És natural que han de continuar existint les centrals d'associacions federades, tota vegada que donen orientacions i llum als estaments i associacions, la seva activitat, però, ha d'anar dirigida sobretot pel senyor bisbe.

5. La realització de les múltiples finalitats de l'Acció Catòlica reclama una estreta articulació a la parròquia i a la diòcesi. Sobretot té dues finalitats principals: a) donar activitat a la parròquia, la formació de les consciències, donar-li vitalitat per mitjà de la ciència i vida sobrenatural. Cal donar singular importància a reguanyar els que viuen allunyats de l'Església. b) realitzar activitats especials: 1, activitat religiosa; 2, activitat cultural; 3, activitat en les famílies; 4, acció caritativa; 5, activitat de les escoles; 6, acció en la premsa i en el cinema; 7, organització i actuació del teatre de joventut; aquesta activitat darrera no pot ésser cosa exclusiva de les joventuts; c) vénen després les activitats de les diferents associacions mentre vagin subsistint.

6. L'organització de l'Acció Catòlica a Alemanya. La reunió dels sis grups amb un president de cada grup i un president central.

7. Les associacions per a finalitats particulars com la Caritasverband (Lliga de caritat), protecció de la noia, assistència social, etc., tindran vida independent; la llur missió, però, serà portada a terme pels membres de l'Acció Catòlica.

8. Les associacions piadoses i de col·lectores subsistiran, la seva missió, però, serà realitzada per membres de l'Acció Catòlica.

De les observacions que precedeixen es desprèn la següent organització de l'Acció Catòlica:

1. En la parròquia: a) són membres de l'Acció

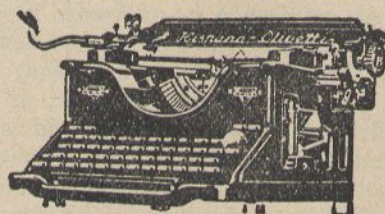
Catòlica els membres dels quatre grups fonamentals (o sis, en les ciutats universitàries); b) La Junta parroquial estarà formada del rector, dels presidents seglars dels quatre grups amb els seus consiliaris respectius, dels presidents de les diferents associacions i lligues i dels presidents de les diferents associacions piadoses i col·lectores i dels presidents de les diferents seccions que es formin amb membres de la parròquia com secció de premsa, etc. El president serà, allà on sigui possible, i prometi èxit, un seglar, tindrà al costat seu un consiliari i un secretari; d) el rector dóna les ordres i les directives, té el dret de veto i, com a cap de parròquia està al damunt de totes les forces que treballen; e) la missió és indicada en les dues finalitats formació i apostolat, el darrer en la pràctica portat per les associacions, lligues i seccions; f) l'obra a realitzar per l'Acció Catòlica en les parròquies i les iniciatives a prendre depenen de les necessitats locals, de les directives diocesanes, dels periòdics dels quatre grups i de les iniciatives de la central; g) el nomenament del president seglar i dels consiliaris dels quatre grups és privatiu dels bisbes.

2. En les diòcesis l'Acció Catòlica s'articula igualment que en les parròquies. La missió dels presidents és portar a la pràctica les ordres del bisbe, les iniciatives de la junta central i diocesana, la fundació de juntes parroquials, el donar vida a l'Acció Catòlica de les parròquies i empena en la vida pública.

3. La Junta Central. Aquesta es forma d'una manera anàloga a la Junta parroquial i diocesana; al lloc del bisbe i a tot l'episcopat alemany i en lloc dels representants de les parròquies hi ha un representant de cada arxidiòcesi.

L'organisme per mitjà del qual tot l'episcopat porta la pràctica l'Acció Catòlica és la Junta central. Formen part d'aquesta Junta, per nomenament de tot l'episcopat: a) els representants de les sis arxidiòcesis; b) un president seglar i un consiliari, que serà el bisbe de la central; c) els presidents dels sis grups o columnes i els llurs consiliaris; d) algunes persones més.

Aquesta Junta central, a més de la doble missió assenyalada de formació i apostolat, té encomanat especialment, a) executar les ordres de tot l'episcopat; b) té el dret de presentar projectes a l'episcopat; c) prendre posicions en nom de l'episcopat en problemes de la vida pública. La Junta central necessita per actuar eficaçment unes oficines i un òrgan de la premsa.

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

DELS SOVIEIS

El Pla Quinquennal

J. MESTRES RODÓN

Tan bon punt els dirigents de la Unió de Repúbliques Socialistes-Soviètiques cregueren que havien ja transformat la manera de pensar dels seus dirigits, els habitants de Rússia determinaren portar la revolució del terreny de les idees al terreny econòmic, puix era en aquest darrer on més tenia d'influir l'ideari comunista. Per això fou ideat el Pla Quinquennal, destinat a implantar definitivament el comunisme en tota la seva integritat.

El Pla Quinquennal fou dirigit per la N. P. E. (Nova Política Econòmica) i encara que no fou promulgat oficialment fins a mitjans de l'any 1929, en el tercer trimestre del 28 s'havia començat ja a posar en pràctica. El termini d'aquest fantàstic projecte (fantàstic per la seva grandesa, petit però pels resultats) tingué lloc a fi de l'any passat.

La finalitat que amb aquest Pla volia assolir-se, a part dels grans rendiments econòmics que d'ell esperaven i de la revolució que sota aquest aspecte tenia de portar al món, era la d'industrialitzar Rússia, equiparant-la a la resta de les nacions, i fer progressar també l'agricultura. No cal dir que res d'això ha estat assolit. El desenvolupament d'aquest Pla ha causat, amb tot, força engoixa als països capitalistes durant una carga temporada.

El Pla mancava de direcció tècnica i ordenada, puix era, com tot allò en què intervenen els socialistes, a caprici dels que dirigeixen aquell "paradís".

Industrialitzar Rússia. Heus ací el que sempre han procurat els caps d'aquell país, des de Pere el Gran, que va iniciar l'establiment de les primeres indústries i drassanes, fins als caps de l'actual règim.

A darreries del passat segle, fins l'esclat de la guerra mundial, es feren notables progressos en la industrialització de Rússia. Cal remarcar, però, que mai no han estat gran cosa els productes manufacturats russos, puix la seva major riquesa l'ha constituït sempre l'agricultura.

El Pla Quinquennal pretenia que la producció industrial que en 1927 era d'uns 20.000 milions de ru-

bles, passés a 40.000 milions, i l'agricultura de 16 milions a 25.000.

Per tal d'assolir-ho, les empreses individuals i les regides per una direcció, es farien collectives. Mancava un grandíssim capital (ja ha sortit el capital) per assolir-ho, ja que es pressupostaven les següents sumes:

Rubles 19.000 milions	per la indústria
" 20.000 "	per agricultura
" 10.000 "	per transports
" 4.000 "	per altres activitats.

Amb les quals quantitats hom pensava explotar les conques minaires, bastir grans fàbriques, construir ferrocarrils, carreteres, etc.

Aquest pressupost de despeses requeria, naturalment, uns ingressos que el país no podia donar normalment; els flamants estadistes adreçaren llavors llurs esguards a les aportacions obligatòries següents:

Rubles 12.000 milions	de l'estalvi popular
" 30.000 "	Rendes s/ indústria
" 10.000 "	impostos personals
" 10.000 "	altres impostos

Ens cal remarcar que aquests impostos havien d'afectar principalment la indústria nacionalitzada, la qual tothom sap que ja treballava amb pèrdues, però que ells esperaven que donaria grans beneficis en aplicar la teoria que la concentració d'indústries sota una direcció comuna produiria a preus baratíssims.

Tant és així que creien en aquest rendiment extraordinari de les indústries, que en el Pla hi figurava una rebaixa de preus de 35 % en els cinc anys, assolida a raó d'un 7 % anyal. El triomf del Pla Quinquennal hauria significat en el món el triomf del socialisme. De la forma com es va desenrotllar

El bon gust d'una persona es patentitza en la decoració de la seva casa i en els presents que ofereix

Invitem a visitar la nostra exposició on s'hi troben extenses col·leccions de Relleus, Crucifixos, Imatges, Tríptics, reproduccions de les més belles obres escultòriques de tots els estils i èpoques existents en les principals Catedrals i Museus del món.

Lena, S. A.

Passeig de Gràcia, 68 (xamfrà València)

el Pla, direm que, malgrat els èxits que ells volen fer creure que han assolit totes les obres portades a terme han costat el doble o el triple del volum del pressupost, fenomen degut segurament a l'anul·lació de l'estímul individual.

El "Za Indust" del 4-5-32, confirma el que diem amb les dades següents:

Suma gastada	Resultat obtingut
Magnitostroy 70 % del Pla	29 % del previst
Krivorosjstroy 51 % del Pla	20 % del previst

Tan gran fou la desmoralització dels adictes que que l'"Izvetia", del 13-1-32, deia: "En el moment en què el partit aconsegueix el triomf del Pla Quinquennal, creu necessari abandonar la industrialització del país i retornar al capitalisme."

Confirma el catastròfic resultat del Pla el fet que, malgrat la gran victòria que canten, cada dia es nota més la manca de mercaderies manufacturades. Encara que s'hagués produït en petita quantitat, la qualitat de les mercaderies russes tindria d'haver progressat, segons diu "Ecomom Obozr", en la indústria tèxtil s'ha arribat a produir fins un 80 % d'inservible. El calçat dura un mes. El ferro produït a Dzerjisky no pot aprofitar-se, àdhuc ni transformant-lo. Els rails no poden servir més de tres anys, quan la seva duració normal tindria d'ésser indefinidament superior. Els tractors al cap d'un any de servei no tenen ja reparació possible.

En l'agricultura el resultat ha estat igual, puix les collites han estat inferiors en un 25 % al que havia estat previst, i ha arribat àdhuc a un 50 % menys. A principi de 1932 calgué importar gran quantitat de blat. Quant a carreteres se n'havien de construir 15.000 quilòmetres, i solament se'n pogueren construir 5.000 escasses.

Malgrat que el règim soviètic sembla que hauria d'ésser beneficiós per l'element treballador, ens cal remarcar amb interès que el Pla Quinquennal fou per a ells una càrrega feixuga. El primer any s'inventà el sistema anomenat "d'emulació socialista", el qual consistia en això: que després de complir els obrers la jornada reglamentària, en tenien de fer una altra pel triomf del Pla, i això sense cap mena de retribució. Després, com que la cosa no marxava, fou promulgada la setmana ininterrompuda, que causà grans estralls corporals i restà eficaça als treballadors bons i competents.

Per tal de poder realitzar el Pla en l'agricultura, es confiscaren els terrenys dels pagesos, i davant d'aquesta violència i terror hom preferia cremar els cultius i matar el bestiar.

No es pot fer certament el balanç de tot el que ha estat el Pla Quinquennal, aquest balanç acusaria una fallida fraudulenta, ja que s'enganyà a tot un poble i se sacrificaren més de 100 milions d'homes, i que el resultat en tots els seus aspectes ha estat negatiu.

Encara es parla de fer un nou Pla, però hom pot assegurar que aquest Pla no serà res més que la comissió liquidadora d'un desastre que quasi podríem qualificar de bíblic.

Llibres

La Universitat Autònoma de Barcelona i el Patronat Universitari, pel Dr. Tomàs Carreras Artau. Barcelona, 1933.

Sota aquest títol acaba de veure la llum pública un opuscle del Dr. Tomàs Carreras i Artau, catedràtic de la dita Universitat i diputat al Parlament de Catalunya. Els problemes palpitants referents a la constitució i funcionament de la Universitat Autònoma de Barcelona són tractats detingudament en quatre capítols d'aquesta obra, que porten les següents rúbriques: "Concepte legal i missió del Patronat Universitari. Crítica de l'Estatut aprovat: La tradició autonomista de la Universitat de Barcelona. Envers la reforma de l'Estatut Universitari. La Universitat autònoma i les fundacions universitàries." Aquesta part crítica i doctrinal de l'obra és completada amb la inserció íntegra dels textos legals pertinents i de l'Estatut de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei.

Useu sempre: CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

Laboratori de la Paraula

Pares! Voleu que vostres fills sords, muts, endarrerits i defectuosos parlin bé i es corregeixin, porteu-los al Laboratori de la Paraula, fundat pel Dr. Barnils. Carrer Sant Marins, 19 i 21, torre (Tranvies 58 i 17) — Telèfon 74345

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Massa lleis?

PER JOSEP M. GICH

Cooperatives, Mutualitats i Sindicats Agrícoles

El Parlament de Catalunya no es queixarà ara de manca de feina. Potser aquesta feina resulti desarticulada i poc adient al moment de reconstrucció d'un poble — en la qual feina sembla tenir-hi opció tot allò que es refereixi a l'aspecte polític; — però ningú no negarà que els projectes de llei de caràcter social sovintegen, encara que sigui per a produir organitzacions com l'Institut contra l'atur forçós, tan dissortat.

Ens fa dir això el fet de llegir en l'edició del 19 d'octubre del periòdic oficial de la Generalitat no res menys que quatre projectes socials: un de llei de Bases de la Cooperació, Cooperatives, Sindicats Agrícoles i mutualitats; altre projecte de llei de cooperatives; altre de Sindicats Agrícoles, i encara un altre de Mutualitats. L'estructura és una mateixa, a base d'unes normes generals per a tots els rams de la cooperació (com a fórmula general de solidaritat social) i d'altres tres projectes regulant específicament cada una de les seves manifestacions en forma de Cooperatives, Sindicats Agrícoles i Mutualitats.

L'examen d'aquesta copiosa legislació és ampla tasca i profunda. Una simple lectura és insuficient per a judicar-ne l'encert, encara que respecte d'alguns d'aquests projectes ens ha semblat veure gairebé reproduccions poc menys que literals d'altres lleis espanyoles ja existents (com la de Cooperatives, per exemple); i encara que haguem pogut notar en els projectes un afany potser immoderat de burocratitzar les nostres institucions de cooperació, relacionant-les excessivament amb l'Administració Pública, posant traves i retallant aquella llibertat que dins la nostra Catalunya ha constituït l'èxit de moltes d'aquestes institucions. Poc a poc ens anirem ocupant — quan l'oportunitat ho faci necessari — d'aquests projectes importants, que tant poden influir, en bé o en mal, en el nostre moviment de cooperació en tots els ordres.

Però abans d'entrar en aquesta feina feixuga se'ns acut una idea que suposem que haurà de trobar eco, en el Parlament de Catalunya: i és que tractant-se de projectes tan complexos i en els quals es pot tancar, exactament, o en límits restringits, tot l'esperit que dins de la nostra terra ha produït tants i tants interessos creats, no resultaria de molta utilitat la intervenció de les pròpies entitats afectades per aquells projectes, mitjançant una ampla informació pública, escrita o verbal, en què poguessin ésser tractats tots els temes adients a la matèria?

Els problemes de la constitució i dissolució de les entitats, de la seva classificació administrativa,

de les inspeccions, etc., suposen requisits burocràtics nous, que poden ésser estimulants o asfixiadors per a les entitats; però els problemes del crèdit, de la Caixa de reassegurances, per a les mutualitats, de les responsabilitats dins els Sindicats Agrícoles, i tants d'altres de naturalesa enormement delicada, poden arribar a occir l'esperit que fins ara ha donat vida a la nostra espendent florida cooperativa. No podem mai oblidar que la nostra terra ho és de llibertat; i que, per tant, tota intervenció del Poder Públic ha de constituir només un estimulant en les seves activitats, perquè tot el que passés d'aquí, en lloc d'enfortir les organitzacions, podria fàcilment anorrear-les. Bé està el desig d'intervenció del Parlament per a "servir de guiatge a llur expansió" (segons es diu en el preàmbul del projecte fonamental); però tinguem cura de no destruir amb controls excessius i amb orientacions socialitzadores i estatistes, allò que ha costat tant de bastir, ja sigui amb tasca de segles com el mutualisme, ja amb tasca de molts anys i de sacrificis continuats com en el de Sindicats Agrícoles. Cal conèixer a bastament la història de lluites i de dolors d'aquestes entitats per a tractar-les amb la delicadesa que mereixen i compensar-los els sacrificis que han fet per la nostra economia.

Congrés Catòlic

Del 10 al 12 d'octubre darrers s'ha celebrat a Budapest el XXIV Congrés Catòlic, que ha tingut una importància extraordinària per haver-se proclamat el programa d'activitats de l'Acció Catòlica hongaresa. L'Acció Catòlica hongaresa no es basa damunt les associacions o organitzacions catòliques, sinó en les parròquies que, al revés de les organitzacions catòliques, abarquen tots els catòlics. La direcció suprema està confiada a un president seglar i a un president eclesiàstic, que són el cardenal Séredi i l'antic ambaixador al Vaticà el Dr. Aleix von Nagys. L'Acció Catòlica, per principi, no forma part de cap partit polític; en formen part polítiques de diferents partits. Amb tot, l'Acció Catòlica, treballarà amb tots els mitjans per a fer triomfar els principis catòlics en la vida de l'Estat. Demés, es donaren conferències sobre el dret de propietat; Catolicisme i amor a la pàtria; la lluita contra el bolxevisme per mitjà d'una distribució justa de les riqueses; la crisi econòmica; importància de la premsa. Demés, s'acordà el celebrar cada any una Setmana Social i la publicació d'un catecisme social que contingui les ensenyances de les encíclics. El dia de la clausura se celebrà una processó eucarística, i hi varen prendre part més de 100.000 persones.

BIOSER FORTIFICA

FOMENT DE PIETAT

Nova sèrie de llibres

BONS COSTUMS CATALANS

Originals de M. B.

Lectura amena, cristianitzadora.
Interès novel·lístic. - Educació pairal.
Artística presentació.

- Vol. I. **La Castanyada.** Il·lustracions de J. Vinyals.
Vol. II. **La fira de Santa Llúcia.** Il·lustracions de J. Vinyals.
Vol. III. **Nadal.** Il·lustracions d'A. Utrillo.
Vol. IV. **Els Reis.** Il·lustracions d'A. Utrillo.
Vol. V. **Els tres tombs.** Il·lustracions de J. Vinyals.
Vol. VI. **El dijous gras.**

Preu de cada volum:
2,50 pessetes

FOMENT DE PIETAT

CALENDARI-BLOC
1934

Acudits

Bonhumor

Història

Litúrgia

Curiositats

Anècdotes

Folklore

Santoral català

Exemplar: 0'55 ptes.

OBRA NOVA

FOMENT DE PIETAT

***La construcció
dels pessebres***

per

Josep M.ª Puig i Roig

Pròleg de

Mn. Joaquim Masdexert, Prev.

Dibuixos de

Josep Bonet i del Rio**Preu: 3'50 pessetes**

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca popular de Teatre catòlic

**L'alegria
de fer bé**

Comèdia en tres actes de
CLOVIS EIMERIC

Obra premiada en el concurs de
l'Ateneu de Sant Lluís Gonçaga,
de Sant Andreu de Palomar.

Preu: 2,50 ptes.

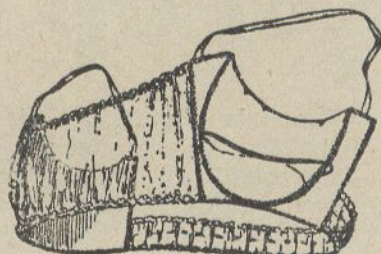
Hules - Plomers - Impermeables

CASA ROSICH

Central: Ronda St. Pere, 7. Tel. 19923. - Sucursal n.º 1: Avda. Portal de l'Angel, 25. Tel. 19613. - Sucursal n.º 2: Tapineria, 33. Tel. 12940

GORRES PER A BANY

SABATILLES I CINTURONS - FLORS - ESPONGES
TOT DE CAUTXÚ EXTRA. - LA MÉS EXTENSA VARIETAT DE MODELS

DESSUADORS

El més extens i variat
assortit en models di-
ferents en qualitat, for-
ma i tamany als preus
més econòmics

Linòleums - Aspiradores

BARCELONA

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA i TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES i OBJECTES
D'ART i DE FANTASIA**

AGENCIAMENT D'INTERIORS
MODERNS i D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS i EXPOSICIÓ:
PASSEIG DE GRÀCIA, 36
TELÈFON 16825
B A R C E L O N A

E. IMBERT

PLANXES PERFORADES

DE TOTA MENA
FABRICACIÓ NACIONAL "IMAN"

VIA LAIETANA 38
TELÈFON 24842-BARCELONA

Aigua Oxigenada "VOLCÁN"

Ha d'ocupar un lloc preferent en totes les cases
Calgudes, contusions, lesions, ferides. Antisèptic Ideal. Higiene de la boca

Insisteixi a de-
manar la marca

"VOLCAN"

De venda en to-
tes les Farmàcies
i centres d'espe-
cífics.

Agents: J. URIACH Y C.^a S. A. - Bruch, 49 - BARCELONA

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si un dia tens aquesta feblesa prova-ho a l'Estant i Loteria del carrer de "Fernando", núm. 32 (ara Fivaller) i qui sap... Trobaràs també tabacs, segells, timbres de totes classes i preus — No et descuidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI

35

(Barcelona)

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA